

TVR Iași pe persoana fizică sau DO ut DES
– scrisoare deschisă la 30 de ani
de la înființarea studioului Teritorial Iași al Televiziunii Române

Cer public demisia lui Vasile Arhire, principalul responsabil pentru declinul profesional al TVR Iași și pentru pierderea prestigiului nostru, ca brand în regiune - din funcția de coordonator cu atribuții de director executiv în această instituție

TVR Iași nu a fost o jucărie colorată, în postdecembrismul imediat, în anii '90. TVR Iași n-a fost vreun pariu personal, nici vreo ambiție mărunță. TVR Iași a fost, pentru întreaga țară, nu doar pentru cele opt județe ale Moldovei, un exemplu de emulație profesională, sumă a creativității și tribună de opinii. Dar, mai ales, TVR Iași era locul unde limba română suna corect și limpede, ca o implicită și subtilă formă de educație. TVR Iași era un spațiu cultural aerisit, cu valori declarate. Era un motiv de mândrie al urbei. Din pâcla comunismului ne-am trezit noi, cei mai tineri “*știutori de carte*” din Iași și din toată Moldova, unii dintre noi la câteva “ore” distanță de la terminarea studiilor, alții cu studiile universitare în derulare chiar, dar cu toții foști premianți la Olimpiadele Naționale, copii buni, “vedete” prin școlile din care veneam, fiecare. La TVR Iași așadar am descoperit că avem o dimensiune nouă de exprimare. Ne-am pomenit că facem emisiuni la televizor, că învățăm din mers o profesie uimitoare, palpitantă și că ne place nespus. Că suntem liberi, necenzurați, strălucitori. *Trimbulinzi*, vorba lui Nichita Stănescu. Eram poate stângaci, timizi, dar simțeam că avem ceva important de spus lumii, iar TVR Iași era acea instituție nouă, **fără amintiri și fără comportamente din trecutul comunist**, pentru că la momentul respectiv eram mai mulți tineri la un loc decât în oricare alt mediu de lucru ieșean. Un *vibe* tineresc, cum se spune azi, ne anima. Lucram cu bucurie. Eram fericiți. Aveam răspundere personală, semnătură și demnitate. Era un loc unde sigur ți-ai fi dorit să lucrezi în 1991. Tinerii cei mai înzestrați visau pe atunci să facă parte din echipa din Lascăr Catargi 33, dovadă concursurile de selecție a colaboratorilor, cu sute de candidați. Erau anii: 1992, 1993, 1995. În acei ani nu spuneam “*merg la serviciu*”. Cuvântul nici nu exista. “*Merg la redacție*”, „*merg la studio*”, “*merg în Lascăr Catargi*”. Cuvântul “**serviciu**” l-am dobândit noi mult, mult mai târziu, odată cu **destrămarea valorilor inițiale ale instituției, odată cu numirea politică a lui Vasile Arhire în toate funcțiile de conducere posibile, pe rând. Ani la rând.** Același Vasile, mereu.

Cel care acum, la aniversarea de 30 de ani a TVR Iași, *anno domine* 2021, vorbește în emisiuni și articole de presă *doar despre el însuși și mărețele sale înfăptuiri*. În mod evident, am folosit sintagme din “epoca de aur”, o limbă de lemn pe care el însuși o vorbește cursiv chiar și acum, la peste trei decenii de la căderea regimului ceaușist, dar pe care o scrie mai greu. A publicat 5 volume, după cum aflăm din articolul din „Evenimentul” (4 Noiembrie 2021), un

interviu-monument personal, cu ocazia a 30 de ani de la înființarea TVR Iași. (<https://www.ziarulevenimentul.ro/stiri/a-tvr-ia-i-a-fost-i-ramane-un-cronicar-fidel-al-timpului-i-al-regiunii/a-tvr-ia-i-a-fost-i-ramane-un-cronicar-fidel-al-timpului-i-al-regiunii--217516946.html>) 5 volume de autor, spune Arhire, dar nouă, subalternilor săi, ne trimite texte cu teribile greșeli de exprimare și de scriere în limba română. „*Cine are o idee (sic!) bună, să mi-o trimită pe mail*”, ne scrie jurnalistul Vasile Arhire, mereu greșit, cu doi de “i” **în cuvântul idee**. E gluma noastră preferată în redacție, și el știe. Nu știm ce greșeli de ortografie conțin **informările la Securitate ale lui Vasile Arhire, racolat de servicii de la 17 ani și devenit informator** chiar de pe băncile liceului, dar știm că presa a consemnat faptele cu documente, la momentul când parte din arhivele Securității au fost disponibile. A curs un pic de cerneală în presa locală despre **informatorul Vasile Arhire, cel care purta numele de cod “Dănuț”**. (vezi <https://www.ziaruldeiasi.ro/local/vasile-arhire-lucian-vasiliu-si-vasile-etcu-au-semnat-angajamente-la-securitate-ni5sku> și https://adevarul.ro/locale/iasi/oamenii-linie-vietii-publice-dat-mana-securitatea-iasi-1_512dc1a900f5182b85ac41d2/index.html) Este el. Același Vasile Arhire, cel care și-a turnat colegii de clasă și profesorii, în liceu, apoi colegii din Radio Iași, unde, prin ce minune securistică?, devenise colaborator precoce, *l'enfant prodige*, chiar înainte de 20 de ani. Talentul, desigur, și brațul influent și lung al Securității l-au propulsat în redacțiile Radio Iași, pentru o renovare utecistă cu “tinere condeie (aici punem „i”, Vasile!). Era nevoie în anii '80, în diversele redacții ieșene, de “cadre inimoase și entuziaste” care să delatareze fără crâcnire. Deloc uimitor, acestea erau timpurile. Nici un tânăr, oricât de talentat, genial să fi fost, nu căpăta microfonul Radioului Public în anii optzeci, decât dacă făcea parte din sistemul de informații al Securității. Pare de necrezut? Nu, prieteni, este chiar așa, amintiți-vă timpurile în care am trăit.

Acesta este trecutul îndepărtat al lui Vasile Arhire, pentru care nu avem decât compătimire. Dar pentru că în România postdecembristă nu am avut parte de o *Lege a Lustrației* și securiștii mai tineri sau mai bătrâni nu au stat departe de funcțiile lor de conducere nici măcar cinci minute, darămite 5 ani, dar și pentru că bunul-simț e o floare mai rară decât floarea-de-colț, Vasile Arhire s-a luptat și după anii nouăzeci să urce treptele afirmării. După cum frumos mărturisește el însuși în articolul sus-menționat, Arhire a avut un parcurs mereu ascendent, mereu la conducere, mereu lider. Nu declară însă și mijloacele prin care a urcat în funcțiile de conducere, tehnicile și proptelele politice, nici servituțile pe care le-a făcut, ulterior. În articolul monumental nu pomenește despre cum s-a îndatorat de fiecare dată puternicilor zilei. Și aflați că sunt datorii pe care le plătește și azi, cum poate el mai bine, cu emisiuni de televiziune. De aceea Arhire **intervine editorial** în emisiunile noastre, de aceea **a confiscat emisiunile difuzate pe postul național TVR3, în fiecare miercuri**, cu scopul promovării unor persoane apropiate (sau agreate) sau care îi pot aduce lui însuși anumite avantaje. Ori ca plată pentru mai vechi datorii. Dacă nu este chiar el realizatorul acelor emisiuni, are locotenenți care execută subiectele propuse de el: multe dintre reportaje/emisiuni sunt realizate cu persoane din lumea afacerilor, personaje asupra cărora planează dubii de moralitate, dar care se află în poziții posibil ajutătoare interesului său, eventual funcții politice în partidele la putere în momentul respectiv. Caragiale ar spune: “*în toate Camerele, cu toate partidele, ca românul imparțial*”. De exemplu: dacă un anume șef de de editură apare foarte des la televizor (adică o frecvență bimensuală) e posibil ca în scurtă vreme să avem o lansare de carte Vasile Arhire la acea editură, eveniment promovat *in extenso* prin știri și reportaje, tot la TVR Iași, cu tot cu șeful de editură, la braț. *Do ut des*. Toate persoanele cu care colaborează Vasile Arhire, pe diverse paliere, devin apoi invitați în emisiuni. Sau *viceversa* (tot

Caragiale, ce să fac?). Astfel TVR Iași devine locul în care aceste personaje se promovează ca imagine, declinând pe post o publicitate nemascată.

Pe de altă parte, sunt oprite de la difuzare, eludate, pasate, uitate – toate știrile incomode care îi vizează pe prietenii săi (afaceriști, șefi de restaurante și de ferme avicole, uneori și interlopi, directori ai diferitelor instituții din regiunea Moldovei, politicieni controversați dar și oameni din registrul mai mult sau mai puțin cultural al regiunii.) *“Mai bine să nu supărăm, poate mai avem nevoie de omul ăsta”*, ne spune, *“hai să fim prudenți”*, *“să mai așteptăm, să nu ne băgăm, suntem post public”* - asta auzim în redacție de 15 ani de când Vasile Arhire are putere decizională în TVR Iași. În ritmul trepidant al evenimentelor, știm bine că orice întârziere a difuzării pe post a unei știri este moartea însăși a respectivei știri. Deci, *batista pe țambal la TVR Iași*, cum se spune.

DO ut DES, spune latinul. Nu facem aici traducerea, pentru că vrem să-l punem un pic în dificultate pe Vasile. Am vrea să caute pe Google; prin dicționare e mult mai dificil.

Picătura care a umplut paharul răbdării noastre este faptul că **Vasile Arhire a confiscat aniversarea a 30 de ani de la prima emisiune TVR IAȘI**. Pur și simplu nu mai fost vorba despre TVR IAȘI, ci despre el însuși. De sus până jos, de la primul – la ultimul rând. Citiți articolul în care se laudă el însuși pe sine, numărându-și articolele de presă. Ah, dacă nu-s chiar 4000 de articole, sau dac-or fi mai multe, ce ne facem? Putem contesta? Ba. Este clar că nu le putem nici măcar număra, cum nu putem număra nici anii de când el „*conduce destinele*” TVR Iasi. Vasile Arhire se confundă cu sigla. *“E-n tot și e-n toate”*, vorba aia dintr-o veche poezie despre Partidul Comunist. Când trimite echipa de filmare la vreun eveniment banal sau mediocru, avem parte de următorul dialog absurd, mereu reiterat:

- **Sunteți de la domnu' Arhire?**
- **Nu, suntem de la TVR Iași.**
- **A, deci v-a trimis domnu' Vasile? etc, etc.**

De ce vă mirați? Au nu știți că **TVR Iași e pe “persoană fizică”**? Așa lucrăm, așa dispune Arhire de resursele umane și tehnice ale instituției, identificându-se total cu marca TVR Iași în fața celor pe care „îi deservește”. De aceea aniversarea de 30 de ani a TVR Iași a devenit ocazia potrivită pentru edificarea propriului său monument, de laudă grosolană a propriei sale persoane. El singur pe sine s-a gonflat într-o imagine de lider absolut, toți anii au fost un triumf, doar premii și lauri pentru TVR Iași, mai ales de când ne conduce Conducătorul Vasile. A fost **auto-aniversarea lui Arhire**, de fapt, nu aniversarea TVR Iași. Din interviuri și alte prestații media am aflat că este șeful absolut, bun la orice (meteahnă din comunism, firește). De ziua TVR Iași a încropit o emisiune tristă pe Canalul TVR 3, prezentată de el însuși. Credem că pur și simplu nu s-a putut abține. Doar el trebuia să prezinte momentul istoric, mințind la televizor, spre stupoarea noastră, că l-au rugat colegii să fie prezentator, iar el, cu modestie, a acceptat. Menționez că de mulți ani nu se mai fac în cadrul redacției noastre întâlniri productive, cu idei și propuneri. Noi n-avem ședințe editoriale în care să circule inspirația și creativitatea. Așa am reușit să nu mai fim o echipă, ca la începuturi, să nu mai avem o bancă de subiecte în redacție. De aceea lucrăm, fiecare, în propria buclă, într-un autosuficiență de nevoie. De ani întregi nu ne mai dezvoltăm împreună capacitățile, pentru că doar Arhire decide, în relație/discuție directă cu fiecare realizator în parte. Tinerii colaboratori vin și pleacă din pricina asta, sunt umiliți de absurdul cotidian din redacție și nu suportă modalitatea de lucru impusă, minciuna și incompetența unui șef care scrie cu greșeli de ortografie sau care face glume cu aluzii sexuale.

„*Faci cum spun eu*” – se pare că nu mai e o vorbă a timpurilor noastre. Tinerii care vin cu speranțe la TVR Iași - rezistă un anotimp. Apoi pleacă cu visele vraieste, cu amintiri neplăcute despre un șef tiran care-i fugărea să filmeze pe la vernisaje mediocre și renovări de morminte.

Cu ocazia aniversării noastre circulă în media un **clip aniversar pe un text absurd, într-o apoape limbă română cu multe defecte**. Difuzarea acestui clip nefericit face numai deservicii TVR Iași. Clipul a fost realizat “în familie”, prin aceeași modalitate de lucru: ideile nu sunt discutate în colectivul de realizatori, șeful nu cere părerea redacției noastre de creativi. El nu se sfătuiește cu nimeni, el decide. Iar rezultatul este, cel puțin în privința clipului aniversar menționat – un fiasco total. Deciziile sale editoriale se impun, nu se discută. Iar **limba română e insultată** cu concursul tuturor celor care au fost obligați să rostească un text fără putere, un șir de formulări inepte, neromânești. E greu cu limba română, noi știm. Lucrăm cu limba română zi de zi. Dar când pe ecranul TVR Iași apare scris „*încondeierea oălor*”, sub semnătura lui Vasile Arhire (care spune că ortografia greșită mai sus încondeiată este, de fapt, o variantă acceptată de academicieni), ce să faci? Să râzi, să plângi, să mori, să pleci la pensie. Sau în Patagonia...

Cui mai pasă?, veți spune. Țara arde și nu se vaccinează, oamenii mor, spitalele nu-s destule, școlile-s online, valul cincii e la ușă, iarna vine, facturile ne ucid, cui mai pasă că la TVR Iași există un mic tiran cu lacune ortografice, care își arogă drepturi de feudă și face din instituție propria lui jucărie?

În articolul menționat Vasile Arhire minte despre el, că e măreț și pur, dar minte și despre relația lui cu instituția TVR IAȘI. Totul e glorie. De fapt, de câte ori a ajuns la conducerea acestei instituții media a distrus-o din punct de vedere editorial, dar și în ce privește raporturile umane, colegiale. Însă, cel mai grav și mai lipsit de decență este că minte chiar și despre cei care nu mai sunt în viață, cei care nu mai pot să ne spună părerea lor despre relația de “colaborare fericită” cu Vasile Arhire. Persoanele evocate în articol, Vanda și Didi, au murit, din păcate, și nu-l mai pot contrazice. Deci nu se mai pot apăra.

În articol Arhire ne mai spune despre o „*ușoară dezamăgire în colectiv*” atunci când, tot sub conducerea sa, TVR Iași a pierdut sediul din Lascăr Catargi 33, o clădire istorică renovată din bani publici. Desigur, minte iar. Sediul a fost oferit, prin larg concurs, celor care l-au solicitat în instanță. Sediul nostru frumos nu a fost pierdut, ci lăsat a fi pierdut. Și Dumnezeu știe ce subterane imunde are și acel episod! Ce știm sigur este că nu a fost „*o ușoară dezamăgire în colectiv*”, cum spune Arhire în articolul menționat, ci o “*puternică depresie*”, de fapt. Ne-am simțit jefuiți și fără apărare, a fost o umilință și o nedreptate cu care colectivul TVR Iași nu s-a împăcat, de fapt, niciodată. Astăzi suntem bine. După ani lungi de așteptare, chiriași prin mansarde universitare, acum avem condiții corespunzătoare de lucru. Suntem într-un sediu nou, iar acest fapt se datorează lui Laurențiu Bubuianu, directorul tehnic al instituției, nicidecum lui Arhire, care nu și-ar fi erodat niciodată relațiile politice pentru obținerea unui sediu nou.

Despre restructurarea Televiziunii Române, în 2012, Arhire iarăși minte cu cinism în articolul din 4 noiembrie 2021, din ziarul “Evenimentul” (<https://www.ziarulevenimentul.ro/stiri/a-tvr-ia-i-a-fost-i-ramane-un-cronicar-fidel-al-timpului-i-al-regiuniia/a-tvr-ia-i-a-fost-i-ramane-un-cronicar-fidel-al-timpului-i-al-regiuniia--217516946.html>). Arhire a fost singurul director de la Studiourile Teritoriale care a oferit organigrama minimă. Nimeni nu i-a cerut să dea afară 50 de oameni, cum scrie în **articolul-monument personal**. Diminuarea “la sânge” a schemei de personal a fost chiar propunerea sa. A vrut să fie un exemplu de director *proactiv*, cum se spune azi, să demonstreze că e „*frunțaș pe*

ramură în întrecerea socialistă”, cum se spunea odinioară, în vremurile de care el nu s-a desprins. Arhire a refuzat înființarea la Iași a unei redacții Minorități, ceea ce ar fi salvat pe mulți colegi de la disponibilizare. Și vă întreb: dacă, totuși, i s-ar fi cerut să dea afară atâția oameni din echipa TVR Iași, iar dacă el, director devotat colectivului din care făcea parte, n-ar fi fost de acord cu măsura impusă, atunci ar fi demisionat, nu-i așa? **Demisia pe loc, ca un act de demnitate și de solidaritate cu echipa TVR Iași. I-o cerem și acum**, deși demisia e un gest nobil, care cere forță de caracter. E greu. Arhire a preferat în 2012 să fie *“fruntaș pe ramură”* la restructurarea TVR. În loc să-și apere oamenii, el a dat afară 50 dintre noi. Niciun alt Studio Teritorial nu a pierdut atâția oameni la acel moment. Sigur că, după ani de procese în care colegii noștri au demonstrat în instanță ca fiind abuzivă măsura lui Arhire, unii colegi s-au reîntors în colectiv și acum lucrează alături de noi. Dar trauma lor nu s-a șters.

În articolul sus-citat, Arhire îi laudă pe cei care au luat premii pentru reportajele lor. Dar nimeni nu știe că acele premii sunt **efortul exclusiv al realizatorilor**. Noi putem face lucruri remarcabile, dar trebuie multă luptă, explicații și insistențe, ceartă și chin, pentru a obține mijloacele elementare de lucru: filmări și montaj. E mai complicat să obții de la Arhire filmările și orele de montaj suficiente – decât să realizezi, în sine, reportajele. Oricine poate cerceta programarea defectuoasă și preferențială/discreționară a resurselor noastre tehnice și umane, adică ore de filmare și de montaj net diferite pentru producții echivalente ca durată și complexitate. Noi știm că dacă-l supărăm pe șef, el ne poate “pedepsi” cu mai puține ore de filmare sau de montaj, așa că rar ne exprimăm nemulțumirile. Sunt șicane pe care le face din pix, săptămână de săptămână, subalternilor incomozi. În plus, Arhire poate schimba după bunul plac planificările deja existente. Pur și simplu schimbă cameramanul pentru propriile sale filmări (neanunțate sau anunțate în ultima clipă, oricum el singur își aprobă sieși filmările...), fără măcar să anunțe redactorul de schimbarea survenită. Aceste fapte denotă că toate resursele instituției sunt, de fapt, la discreția sa. *“Eu pot”*, aceasta e atitudinea lui Arhire față de angajați: putere, dispreț, aroganță. Arbitrariul e norma la TVR Iași.

Există exemple nenumărate în acest sens. Ultima ispravă: la schimb cu Carul de reportaj al TVR Iași – Vasile Arhire a primit un premiu. În cadrul Galei UAP, desfășurată la Iași în luna octombrie a acestui an, Arhire a fost premiat ca un adevărat prieten al artelor, ceea ce este încă o dovadă a modului în care șeful redacției noastre, preocupat de a-și valida imaginea publică și de a-și spăla impostura cu aplauze false, dispune de mijloacele de producție ale TVR Iași. Firește, discreționar. Firește, preferențial. Beneficii personale la schimb cu o producție TVR Iași, ar fi ceva nou? Deloc surprinzător. DO ut DES. Încă un **premiu “pe persoană fizică”**, firește, în contul înregistrării și difuzării aceluși eveniment. Peste ani, Arhire (își) va număra și premiul acesta, firește, lăudându-se el însuși pe sine pentru o iluzorie postumitate, în vreun alt uimitor interviu-monument personal. Felicitări!

O echipă profesională într-o televiziune crește în timp pe baza afinităților și abilităților celor care lucrează împreună. Realizatorii noștri s-au specializat pe domenii, în ani de muncă și documentare, fiecare după competențe și studii. Acum însă, fiindcă suntem supuși ideilor distructive ale lui Arhire, toți redactorii fac de toate, deoarece nu mai există redacție de **știri** și redacție de **programe**, ca în orice instituție media profesionistă. În plus, munca noastră e discreditată, iar efortul e minimalizat. *“Ce mare lucru ai făcut?”*, *“azi n-am nevoie de prestația ta”*, *“pentru tine e ușor să faci asta, deci mai fă în plus și asta...”* etc. Redactorii acceptă sarcini suplimentare, chiar dacă nu-s compatibile domeniului lor, de frica presiunilor ulterioare, a consecințelor posibile. Fiecare am fost amenințați de Arhire, mai direct sau mai voalat, deci e greu să rămâi în picioare în astfel de condiții. În redacție nimic nu se rezolvă amiabil, ci doar prin

presiune. Atitudinea sa dictatorială e ca un tăvălug, redacția noastră a devenit o tablă de șah pe care el mută piesele-oameni. Nu avem dialog, nici vreun fel de comunicare, deși comunicarea este specificul institutiei noastre. În ceaușism, când oamenii nu mai erau arestați de pe stradă pentru nesupunerea lor, ca anii '50 – disidenții erau totuși internați la balamuc. Răzvrătirea era sancționată la ospiciu. Așa pățim și noi în redacție dacă ne exprimăm opiniile diferite. Suntem doar câteva “muieri frustrate”, care “nu ne luăm pastilele la timp”, “câteva nebune de legat”, “babe în devenire, cu probleme în familie și neîmpliniri în viața personală” etc etc. **Exact ca în comunism: disidentul e nebun, altfel nu s-ar revolta.** Ultima discuție aprinsă din redacție a fost pentru un motiv cu desăvârșire rizibil: toate aparatele de climatizare funcționează după o singură telecomandă pe care un angajat desemnat în mod special o ține în buzunarul personal. Dacă dorim schimbări de climă – chemăm persoana respectivă. Nu există altă telecomandă în TVR Iași, toate au fost confiscate la ordin. Nu-i minunat, oameni buni? Te poți revolta pentru o telecomandă? Poți, dar sigur ești nebun.

De când e la conducerea TVR Iași, când director – când redactor-șef, depinde de mandate, dar indiferent de poziția în organigramă, puterea lui e aceeași, **Arhire a dislocat din temelii reperele noastre valorice. Simțim absența unei evaluări de calitate a actului jurnalistic**, cine să o facă? Arhire nu are autoritatea profesională necesară, căci scrie cu greșeli de ortografie, înainte de orice. Dar Arhire nu are nici profilul etic necesar pentru a fi în măsură să ne evalueze munca. Impostura lui se vede la toate cusăturile, iar autoritatea lui, bazată pe amenințări și măsuri injuste, e doar un simulacru. Ducem dorul unor întâlniri fructuoase, creative, cum aveam odinioară în redacțiile noastre (la **Știri** și la **Programe**). Pe vremuri vizionam împreună producțiile noastre, le comentam, trăiam în emulație și respect de sine. *Brainstorming* sau inspirație comună, dueluri creative, ei, bine, pe toate le-am pierdut demult. De aici și până la **descurajarea ideilor noi** – nu a mai fost decât un pas. Campaniile inițiate de noi și programele pe care le propunem - nu sunt sprijinite în nici un fel. Propunerile noastre sunt privite cu indiferență, cel puțin. De cele mai multe ori însă avem parte de suspiciuni și de prezumția unui interes personal, pentru așa funcționează resorturile sale intime. Arhire nu concepe această profesiune ca fiind, înainte de orice, uimirea în fața unei descoperiri, a unui personaj nou pe care îl vezi prima oară în fața ochilor. “- *Ce interes ai?*” iată invariabila lui întrebare atunci când insistăm pentru aprobarea unui subiect (sau personaj) pe care nu-l agrează. DO ut DES, Arhire e suspicios ca o pasăre care-și păzește firmitura. Noi chiar am înțeles ce simte el și de unde i se trage neîncrederea permanentă: Vasile Arhire nu face nimic de *amorul artei*, cum se spune, de aceea nu poate înțelege **actul jurnalistic pur**, ivit doar din curiozitate și pasiune. Din nou, da, îl compătimim. E trist să trăiești numai la schimb reciproc, fie și avantajos. E la fel de trist.

Dacă, totuși, în ciuda tuturor piedicilor, realizăm ceva notabil, atunci e cu efortul însumat al colegilor care, dintr-o **solidaritate potrivnică lui Arhire** (ce paradox!), fac posibil imposibilul. Ne ajutăm unii pe alții dintr-un reflex de orfelini abuzați. “*Facem să fie bine, nu trebuie să știe el (sic!)*”, asta aud mereu, de câte ori găsim soluționarea problemelor **fără știrea lui Arhire**. Toate expresiile sunt ale organizației noastre. Sunt formulările reale, cotidiene. Așadar, fără **tăcuta rezistență profesionistă a celor din colectivul artistic, tehnic și administrativ**, noi, reporterii, am muri singuri cu ideile noastre (banale sau geniale, n-ar mai ști nimeni). **Televiziunea e un proces creativ de echipă, complex și costisitor. Iar dacă mijloacele ne sunt reduse de Arhire – redus e și rezultatul.**

Arhire este șef interimar din 2013, coordonator cu atribuții de director executiv. *Sine diae*, așadar, căci în ultimii patru ani nu au fost concursuri pe funcția pe care o deține. Fără limită, la propriu și la figurat. De fapt, e director de prin 2003. O eternitate. Și, ca și cum nu ar fi destul că ne pierdem reperele în prezentul continuu al domniei lui Vasile, suntem și în marele pericol de a pierde **arhiva celor 30 de ani**, munca unei întregi echipe: evenimente istorice, personalități dispărute, interviuri unicate, reportaje, **trei decenii din viața României, memoria noastră**. Sub pretextul digitalizării și lipsa spațiului de depozitare (după pierderea sediului din Lascăr Catargi), Arhire renunță la arhiva noastră de 30 de ani. E ca și cum am exista de ieri. Digitalizarea arhivei de imagine presupune un proiect coerent cu multe etape, fiind o muncă dificilă și plină de responsabilitate (cine ingestează casetele, cine decide selecția documetară, cine atașează informațiile corecte despre producțiile recuperate digital și care astfel rămân utile peste ani). Dar chiar și recuperate digital, **casetele, în sine, nu trebuie aruncate** pentru că ele reprezintă istoria concretă a acestei televiziuni și a timpurilor trăite de noi toți. Marile televiziuni europene nu aruncă suportul analog, deși acolo arhivele, vechi de zeci de ani, sunt digitalizate demult, salvate în servere ce pot fi accesate în orice moment. **Munca zilnică a reporterilor devine document, prin forța lucrurilor**. Deci putem pierde 30 de ani de **documente marca TVR Iași**. În acest moment arhiva TVR Iași se află într-un depozit de fost liceu industrial; mii de casete-comori ale noastre se pierd încet pentru că **recuperarea lor nu este o prioritate** pentru Arhire, coordonator cu atribuții de director executiv în TVR Iași. Există bani pentru digitalizarea arhivelor televiziunilor naționale ale țărilor UE, prin proiecte europene; dar pentru accesarea fondurilor ne-ar trebui un redactor-șef competent și vizionar.

Declar și susțin că toate cele evocate mai sus reprezintă fapte reale, neinterpretate, pe care le poate oricine verifica. Fiind o “piatră grea”, Vasile Arhire, cel uns cu toate alifiile, prieten cu diverse persoane influente, a rezistat întotdeauna oricăror schimbări. Furtunile de ordin politic de la guvernare l-au afectat prea puțin. Ca un acrobat uimitor a reușit să se mențină mereu la butoanele TVR Iași. O performanță, să recunoaștem! E un talent al său propriu, de neegalat, această abilitate de a se insinua în medii atât de diverse, dar întotdeauna cu scopul a de fi ocrotit, la o adică. Cei care l-au înfruntat, sporadic și între patru ochi, au plătit. Apoi au acceptat situațiile prezentate mai sus ca pe o fatalitate. “*Nu scăpăm noi de Arhire*”, spun colegii, cu lehamite, de vreo 20 de ani din cei 30 pe care îi aniversăm acum. Unii s-au pensionat înainte de vreme, alții s-au blazat înainte de vreme. Și eu am avut, ani la rând, aceleași sentimente de inutilitate. Cu toții însă l-am lăsat să-și facă de cap și astfel am fost părtași la perpetuarea unei stări de fapt, la îmbolnăvirea unei instituții de informare publică și de creație. Ca niște proști, **am suportat impostura** și așa *trecut-au anii...* Și ne-am trezit că la 30 de ani de TVR Iași – aniversarea noastră a fost deplin confiscată de Arhire, un fapt care întrece orice limită. Acest moment este vârful nerușinat al unor ani întregi de abuzuri din partea lui Vasile Arhire.

Această scrisoare deschisă este un autodate, un act conștient și asumat. Voi semna singură acest protest, deși în proporție covârșitoare colegii mei gândesc la fel și tot ce am scris este adevărat. Însă nu le pot cere să “ardă” alături de mine. Le respect și frica și tăcerea. Știu însă că **am vorbit cu vorbele lor**. De aceea **cer public demisia urgentă a lui Vasile Arhire din funcția de conducere a TVR Iași**.

A dvs,
Oana Lazăr,

journalist